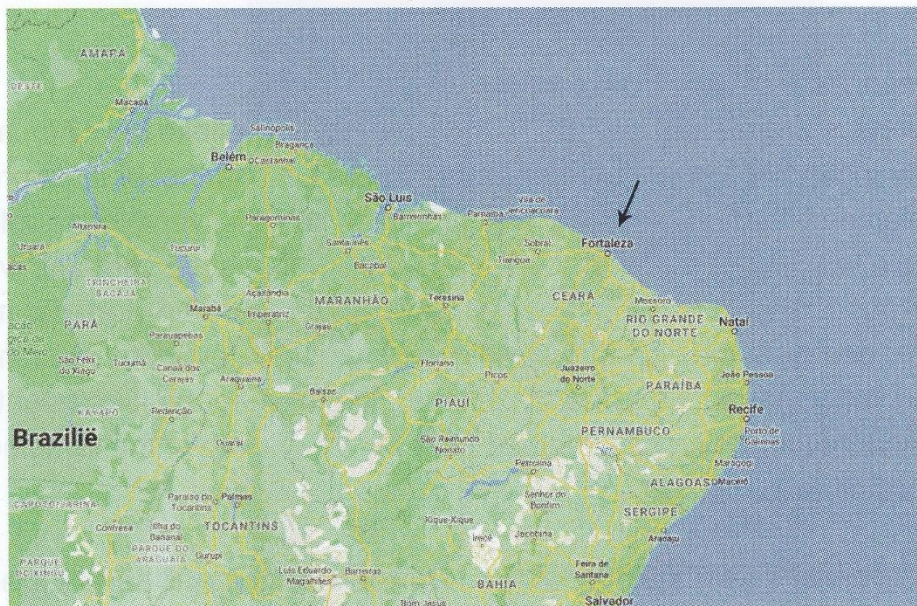

LANDELIJK SOCIAAL PROJECT 2022/23

Hierbij weer een bericht van het project Aloha, dat de OFS voor 2022/2023 heeft gekozen als sociaal project. In het vorige artikel hebben we Nara aan jullie voorgesteld en daarop hebben we veel lieve reacties gekregen. We zijn vaak ontroerd in ons werk met de jongeren in de sloppenwijk dus het voelt goed om de emoties met jullie te delen. Op veler verzoek geven we het woord daarom aan nog een jongere van ons project: Marcus Paolo.

“Hallo, ik ben Marcus Paolo. Ik ben nu twaalf jaar oud. Wat ik het mooiste vind om te doen is dingen maken. Laatst heb ik bijvoorbeeld van allemaal onderdelen die ik bij het afval heb gevonden een fiets in elkaar gezet. Ik heb er alleen niet zoveel tijd voor omdat ik mijn vader help en omdat ik vaak op mijn broertje van drie pas.

Er is bijna geen werk te vinden voor mijn ouders. Het enige wat mijn vader heeft is een kar waarmee we puin vervoeren van plekken waar gebouwd wordt. In de ochtend help ik hem daarbij: om 05:00 uur gaan we op pad tot een uurtje of 08:00. Het is echt zwaar werk, eerst met een schep de kar vullen met het puin en dan met die zware kar door de hete zon of door de regen naar de afvaldienst. Vaak levert het maar 10 of 20 cent op; we zijn afhankelijk van de goedheid van de bazen bij de bouw. Het lukt mijn vader nauwelijks in zijn eentje, dus ik help hem. Maar omdat het zo zwaar is voel ik me ook schuldig als ik naar school en naar Aloha ga. Hij moet het dan alleen doen, en ik weet dat hij dan meer pijn voelt in zijn lichaam. Toch is mijn vader blij voor mij als ik naar school en Aloha ga. Hij zegt dat ik daar een toekomst kan vinden die beter is dan de pech die hij heeft gehad.

Mijn broer is veertien en het gaat niet goed. Hij staat vaak ruzie te maken op straat. School boeit hem steeds minder en we zijn bang dat hij betrokken is bij de bendes. Mijn vader doet wat hij kan, maar

omdat hij veel werkt kan hij niet voorkomen dat mijn broer op straat hangt en bij een bende gaat. We hebben ook de pech dat we zó arm zijn dat we in de slechtste straat van de wijk wonen. We slapen slecht omdat de bendes keiharde muziek aan hebben, maar niemand kan er wat van zeggen, want dan word je neergeschoten.

Het is zo oneerlijk allemaal. Maar er is al wel veel opgelost omdat we elke maand een voedselpakket krijgen van Aloha. Daardoor hebben we niet meer de honger waarmee ik ben opgegroeid. Ik hoop dat ik door Aloha en mijn school onze situatie kan verbeteren. Natuurlijk heb ik wel dromen, en door Aloha voel ik af en toe wel dat het mogelijk is om een beter leven te krijgen. Op school ben ik niet zo goed, ik kan niet zo goed leren, maar ik merk bij Aloha wel dat ik best handig ben met Word en Excel op de laptop. Wie weet kan ik daar later wat mee, maar voorlopig denk ik vooral aan hoe we het vandaag en morgen moeten redden.”

Marco en Roberta Kuis ofs